

Arrest

nr. 288 166 van 27 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. AKYAZI
Reinpadstraat 15 / BUS 2
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 16 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 juli 2022 waarbij de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord is geweigerd (bijlage 59).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 september 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. AKYAZI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 16 december 2021 een aanvraag in tot het bekomen van de status van begunstigde van het Akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie van 12 november 2019 (hierna: het Terugtrekkingsakkoord).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 15 juli 2022 een beslissing tot weigering van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord (bijlage 59). Verzoekster werd hiervan op 18 augustus 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 69duodecies, § 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord, die op 16.12.2021 werd ingediend door:

Naam: T.(…)

Voorna(am)(en): I.(…)

Nationaliteit Verenigd Koninkrijk

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, van het recht op klein grensverkeer, in de hoedanigheid van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord:

Betrokkene diende een verblijfsaanvraag in tot het verkrijgen van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar vader T., A. (RR. …) in toepassing van art. 47/5 van de wet van 15.12.1980,

Art 47/5, § 1 en §2 bepalen dat:

§1. De bepalingen uit hoofdstuk I en Ibis inzake lang verblijf, duurzaam verblijf en het beëindigen van het verblijf van toepassing op Unieburgers en hun familieleden zijn van toepassing op de begunstigten van het terugtrekkingsakkoord, behoudens andersluidende bepalingen uit voormeld akkoord en deze wet.

§2. De in dit hoofdstuk bedoelde vreemdelingen zijn verplicht tot het indienen van een aanvraag voor een verblijfsstatus als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord dewelke beoordeeld zal worden overeenkomstig de voorwaarden vermeld in artikel 18, eerste lid, van het terugtrekkingsakkoord (…)

In artikel 18 van het terugtrekkingsakkoord, eerste lid, m, staat het volgende betreffende de bloedverwanten in neergaande lijn, die voor het eind van de overgangsperiode buiten het gastland verbleven:

m) het gastland mag familieleden op wie Artikel 10. lid 1, onder e), punt ii). lid 2. of Artikel 10, lid 4, van dit akkoord toepassing is, er alleen toe verplichten om, naast de in dit lid. onder i), bedoelde identiteitsdocumenten, de volgende bewijsstukken als bedoeld in Artikel 8, lid 5, en Artikel 10, lid 2, van Richtlijn 2004/38/EG te overleggen:

iv) voor rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn onder de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...): stukken ter staving dat zij voor het eind van de overgangsperiode verwant waren met burgers van de Unie of onderdanen van het Verenigd Koninkrijk aan de voorwaarden van Artikel 2, lid 2, onder c) of d), van Richtlijn 2004/38/EG inzake leeftijd of afhankelijkheid voldoen;

Concreet wil dit zeggen dat betrokkene, naast een identiteitsbewijs en haar bewijs van verwantschap met de referentiepersoon, dient aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van in het land van herkomst of origine tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Ter staving van ten laste zijn van de referentiepersoon legde betrokkene bij haar verblijfsaanvraag volgende documenten voor:

- *Loonfiches van de referentiepersoon voor de maanden 06.2021 - 09.2021*
- *Attest van het OCMW op naam van de referentiepersoon dd. 16.12.2021. waarin wordt vermeld dat de vader geen steun heeft genoten*
- *Attest van het OCMW op naam van T.(…), S.(…) (moeder van betrokkene) dd. 23.12.2021 met de vermelding dat zij geen steun heeft genoten*
- *Attest geen roerende goederen, waarin is opgenomen dat er in het kadaster niets gevonden is dd. 24.12.2021*
- *Akte onroerende verklaring dd 24.12.2021*
- *Bewijsstuk geen voertuig op naam van betrokkene dd 24.12.2021, met vermelding dat er geen kentekengegevens op de naam van betrokkene zijn geregistreerd*
- *Bewijs geldstorting op datum van 12.07.2021 ter waarde van 1500,00 TRY (Turkse munteenheid) van de vader naar betrokkene*

- *Attest Turkse Republiek Overheidsdienst van Sociale Zaken dd. 20.12.2021 (origineel attest en vertaling van attest) op naam van betrokkene: aansluiting Sociale Zekerheidskas voor loontrekkenden in de periode van 7.06.2021 tot 30.10.2021. Hierin wordt vermeld dat de aansluiting beëindigd werd vanaf 30.10.2021, wegens beëindiging van contract van bepaalde duur door werknemer (betrokkene). Bovendien vermeldt dit attest dat betrokkene werkloos is sinds 20.12.2021.*

Uit de voorgelegde documenten kan niet besloten worden dat betrokkene reeds financieel/materieel ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan haar komst naar België en de aanvraag van status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord. Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst en daarom aangewezen was op financiële/materiele steun van haar vader in het buitenland. Integendeel zelfs, betrokkene blijkt in de periode voorafgaandelijk aan haar komst naar België ingeschreven te zijn in de Sociale Zekerheidskas voor loontrekkenden, wat er dus op wijst dat betrokkene inkomen uit arbeid verwierf. Bijkomend blijkt uit het attest van de Overheidsdienst van Sociale Zaken dat betrokkene haar arbeidscontract van bepaalde duur op haar initiatief heeft stopgezet. Met andere woorden, betrokkene werd vrijwillig werkloos voorafgaandelijk aan haar komst naar België. Er valt aldus te stellen dat betrokkene door haar komst naar België ten laste komt te vallen van de referentiepersoon. Dit strookt met de vereiste dat de afhankelijkheidsrelatie reeds dient te bestaan van in het land van herkomst of origine, zoals vermeld in artikel 18 van het terugtrekkingsakkoord, eerste lid, m, verwijzend naar de voorwaarden gesteld in artikel 2, lid 2, onder c) of d), van Richtlijn 2004/38/EG.

De bewijsstukken ter staving dat betrokkene geen roerende goederen bezit en dat zij geen voertuig op haar naam heeft, doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen dat betrokkene ten laste komt te vallen door haar komst naar België en aldus niet ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. Het is redelijk te stellen dat men ook zonder voertuig en zonder roerende goederen zichzelf in het levensonderhoud kan voorzien.

Bijkomend is een eenmalige geldstorting op datum van 12.07.2021 van de referentiepersoon naar betrokkene geen afdoende bewijs dat betrokkene ten laste zou zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Het is niet ernstig aan te nemen dat deze eenmalige geldstorting de afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover de referentiepersoon kan dekken, of anders gezegd, dat deze eenmalige geldstorting erin volstaat om betrokkene financieel te ondersteunen om in het levensonderhoud te voorzien.

Kortom, uit deze voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan haar komst naar België, voorafgaand aan de verblijfsaanvraag en van in 2020, reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene voldoet niet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 47/5 van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/72 juncto artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De verwerende partij heeft nagelaten het administratief dossier neer te leggen. In toepassing van artikel 39/59, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet "worden de door de verzoekende partij vermelde feiten bijgevolg als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn".

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van haar synthesesmemorie voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 2, lid 2, onder c), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van artikel 47/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiele motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

“Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Er is sprake van schending van art.3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.

Verwerende partij stelt dat verzoekster het volgende niet afdoende heeft aangetoond:

1) Dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst in België

2) Dat ze voorafgaand aan de verblijfsaanvraag en haar komst naar België reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon

Ten onrechte stelt verwerende partij dat verzoekster niet op afdoende wijze bewijst dat ze in het land van herkomst of origine ‘onvermogen’ was en dat ze ‘ten laste’ was van de referentiepersoon voor haar komst naar België.

Door haar komst naar België zou verzoekster ten laste komen te vallen van de referentiepersoon, zijnde haarvader.

De eenmalige geldstorting van 12/07/2021 van de referentiepersoon die zou bijgebracht zijn door verzoekster zou geen afdoende bewijs zijn dat ze ‘ten laste’ valt van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine.

Verzoekster heeft hiernaast allerlei documenten bijgebracht die aantonen dat ze onvermogen is, waaronder een akte van onroerende verklaring, attest geen roerende goederen dd. 24.12.2021, bewijs dat verzoekster geen (inkomsten)belastingen betaalt, attest waaruit blijkt dat er geen voertuig op haar naam staat dd. 31/08/2022 (stuk 4)...

Verwerende partij heeft hiermee ten onrechte totaal geen rekening gehouden.

Verwerende partij heeft zich enkel gefocust op de inschrijving van verzoekster bij de Sociale Zekerheidskas en het feit dat ze een stagecontract had en een uitkering.

Deze stages waren van beperkte duur en verzoekster heeft het ook moeten onderbreken wegens gezondheidsproblemen van haar moeder. Bovendien heeft verzoekster maar 1 maal een uitkering gehad van 2.500 TL (Turkse lire) wat neerkomt op zo'n € 150 toen en dit voor de maand februari 2021 wat zeker niet voldoende is om te voorzien in haar levensbehoeften.

Verwerende partij stelt dat verzoekster ‘vrijwillig werkloos’ is geworden. Zelfs als verzoekster haar stages volledig had beëindigd, was dat ook voor beperkte duur.

Bovendien waren de uitkeringen die ze hiervoor ontving niet voldoende om in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Hiernaast ging het niet om ‘regelmatige inkomsten’. Het gaat om een eenmalige vergoeding, (stuk 8)

Dit werd allemaal onvoldoende onderzocht door verwerende partij.

De motieven over het onvermogen van verwerende partij zijn niet draagkrachtig genoeg om de beslissing te schragen.

Verzoekster werd steeds ondersteund door haar vader wat ook bewezen wordt aan de hand van de verschillende stortingen via Western Union, (stuk 2)

Verwerende partij oordeelt op basis van 1 geldstorting die toen werd bijgebracht en besluit hieruit dat verzoekster niet heeft aangetoond dat ze ‘ten laste’ is van haar vader zonder rekening te houden met de andere elementen. Verzoekster was toen enkel in het bezit van 1 storting. Er werden haar ook geen andere stortingsbewijzen gevraagd.

Verder wordt er geen rekening gehouden met de andere stukken inzake onvermogen.

Verwerende partij stelt dat men ook zonder voertuig en zonder roerende goederen zichzelf in het levensonderhoud kan voorzien.

Verwerende partij spreekt met geen woord over de akte van onroerende verklaring en het bewijs inzake niet-betaling van inkomstenbelastingen door verzoekster

Bovendien heeft verwerende partij geen belang gehecht aan verzoeksters hoedanigheid als ‘studente’.

Indien verwerende partij rekening had gehouden met al de andere stukken en het feit dat verzoekster studente was, zou verwerende partij hier logischerwijze uit kunnen afleiden dat verzoekster wel degelijk ‘ten laste’ was van haar vader.

Verwerende partij stelt nu dat ze niet op de hoogte was gesteld van de diploma van verzoekster.

Verwerende partij voert aan dat verzoekster de verschillende geldstortingen en haar diploma niet tijdig onder de aandacht bracht van verwerende partij.

Er werden geen bijkomende geldstortingen gevraagd door verwerende partij. Als deze werden gevraagd aan verzoekster, zou ze zeker alles hebben bijgebracht.

Verwerende partij dient alles in zijn geheel te bekijken en ook rekening te houden met de andere documenten die werden bijgebracht wat niet is gebeurd.

Verzoekster was inderdaad ingeschreven als 'loontrekkende' bij SSK (Sociale Zekerheidskas voor Loontrekkenden). Dit blijkt uit het attest van de Overheidsdienst Sociale Zaken dd. 20/12/2021.

Uit dit document blijkt dat verzoekster was ingeschreven bij SSK (Sociale Zekerheidskas) onder categorie 5510 S.K. 4/1-a wat impliceert dat verzoekster was ingeschreven als stagiaire (stuk 3).

Verwerende partij heeft dit attest niet grondig onderzocht en evenmin navraag gedaan naar het werkcontract en de inkomsten van verzoekster.

Het is aan de hand van de bijgebrachte stukken zeer duidelijk dat verzoekster wel degelijk 'onvermogen' is en 'ten laste' was van haar vader in het land van herkomst.

Door verwerende partij diende in concreto te worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid tussen verzoekster en haar vader.

De bewijslast inzake het 'ten laste' zijn en het 'onvermogen' zijn is vrij voor verzoekster.

Verwerende partij heeft wel een discretionaire bevoegdheid of het bewijs van de voorwaarden is geleverd, doch deze dient wel op rechtmatige wijze te worden uitgeoefend.

De motivering van een bestuurshandeling moet evenredig zijn met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt.

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (naar analogie RvS 30juni 1993, nr. 43.560, De Bouck, RW 1994-95, noot I. Opdebeek). (zie ook Arrest Rvv nr. 265.784 van 20/12/2021)

Verwerende partij dient alles in zijn totaliteit te bekijken en eventueel indien nodig om bijkomende informatie te vragen wat in casu niet het geval is geweest.

Verwerende partij heeft geen oog gehad op het totaalplaatje.

De motivering over het geheel der stukken is niet afdoende.

Bovendien werd geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoekster afgestudeerd is als architecte waardoor ze in staat is om hier een job te vinden zodat er geen risico bestaat dat ze ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel.

Verzoekster is momenteel nog steeds ten laste van haar vader.

Dat verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met al deze omstandigheden en de aanvraag van verzoekster heeft geweigerd.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden in het dossier van verzoekster wat in casu niet is gebeurd waardoor zowel de zorgvuldigheidsplicht als het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Schending art. 8 EVRM

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoekster heeft een privé-en gezinsleven uitgebouwd in België in de zin van art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

De weigeringsbeslissing leidt tot een verbreking van het gezinsleven.

Verwerende partij dient een afweging te maken tussen de belangen van verzoekster en de belangen van de Belgische samenleving.

Verzoekster kan geen gezinsleven opbouwen in Turkije met haar vader, gezien hij hier een job heeft en een vast inkomen. Hij kan zijn vaste job niet opgeven en terugkeren naar Turkije.

Bovendien is de deadline voor het indienen van een verblijfsaanvraag op grond van art. 47/5 Vreemdelingenwet al verstreken. Verzoekster had de mogelijkheid om de aanvraag in te dienen tot uiterlijk 31/12/2021. Gezien deze termijn reeds verstreken is, bestaat er geen mogelijkheid meer voor verzoekster om deze verblijfsaanvraag in te dienen.

Bijgevolg werd het recht op eerbieding van het privé-en gezinsleven geschonden door verwerende partij. Verwerende partij heeft geen belangenafweging gedaan hieromtrent en heeft hiermee art. 8 EVRM geschonden.

Verwerende partij stelt dat door een afwezigheid van een verwijderingsmaatregel een schending van gezins-en/of privéleven niet aan de orde is.

Nochtans zal deze weigeringsbeslissing wel degelijk tot gevolg hebben dat aan verzoekster een bevel zal worden betekend om het grondgebied te verlaten in het geval deze weigeringsbeslissing wordt bevestigd. Verwerende partij stelt dat verzoekster opnieuw een aanvraag tot verblijf kan indienen. In het geval dat verzoekster die aanvraag opnieuw zal doen, zal verwerende partij de voorwaarde inzake 'ten laste' zijn niet meer aanvaarden, gezien er een lange periode is voorbijgegaan sinds komst van verzoekster in België.

Er kunnen geen stortingen via Western Union meer worden voorgelegd vanaf de periode dat verzoekster in België is.

In dat geval zal verzoekster ook verplicht worden om terug te keren naar Turkije."

Als bijlagen bij haar gedinginleidend verzoekschrift had verzoekster een overzicht gevoegd van geldstortingen door de heer T. A., dat werd opgesteld op 11 september 2022, een document van de Turkse Overheidsdienst van Sociale Zaken van 20 december 2021, een attest van 31 augustus 2022 dat zij geen voertuigen bezit, een attest van 1 september 2022 dat zij geen roerende goederen bezit, het resultaat van een online inkomenstest, gedateerd op 24 december 2021, een inschrijvingsbewijs bij de Turkse Sociale Zekerheid tijdens haar stageperiodes van 2019 tot 2021, een betalingsbewijs van 19 augustus 2022 van een uitkering ten belope van 2.500 Turkse Lire, documenten van 26 augustus 2022 van 'Sociaal Huis Portavida' op naam van de heer T. A. en mevrouw T. S. dat zij geen OCMW-steun ontvangen, loonfiches van de heer T. A. van juni tot september 2021, documenten van het ziekenhuis in Kuşadasi van 15 juli 2021 van verzoeksters moeder, een getuigenis van verzoeksters moeder van 22 augustus 2022 en een diploma van verzoekster van de Faculteit architectuur van 20 juli 2020 (Verzoekschrift, bijlagen 2-13).

3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.4. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze bepaling verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten

gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 47/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18, eerste lid, m), van het Terugtrekkingsakkoord als haar juridische grondslagen.

Artikel 47/5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De bepalingen uit hoofdstuk I en Ibis inzake lang verblijf, duurzaam verblijf en het beëindigen van het verblijf van toepassing op Unieburgers en hun familieleden zijn van toepassing op de begunstigden van het terugtrekkingsakkoord, behoudens andersluidende bepalingen uit voormeld akkoord en deze wet.
§ 2. De in dit hoofdstuk bedoelde vreemdelingen zijn verplicht tot het indienen van een aanvraag voor een verblijfsstatus als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord dewelke beoordeeld zal worden overeenkomstig de voorwaarden vermeld in artikel 18, eerste lid, van het terugtrekkingsakkoord, of tot het indienen van een aanvraag voor een document tot vaststelling van de rechten van grensarbeiders.
(...)”*

Artikel 18, eerste lid, m), van het Terugtrekkingsakkoord bepaalt het volgende:

“Afgifte van verblijfsdocumenten

1. Het gastland kan burgers van de Unie of onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, hun respectieve familieleden en andere personen die overeenkomstig de in deze titel vermelde voorwaarden op zijn grondgebied verblijven, verplichten tot het aanvragen van een nieuwe verblijfsstatus waaraan de rechten uit hoofde van deze titel zijn verbonden alsook tot het aanvragen van een document tot staving van deze status, waarvan het formaat ook digitaal mag zijn.

(...)”

m) het gastland mag familieleden op wie Artikel 10, lid 1, onder e), punt ii), lid 2, of Artikel 10, lid 4, van dit akkoord toepassing is, er alleen toe verplichten om, naast de in dit lid, onder i), bedoelde identiteitsdocumenten, de volgende bewijsstukken als bedoeld in Artikel 8, lid 5, en Artikel 10, lid 2, van Richtlijn 2004/38/EG te overleggen:

i) een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap blijkt;
ii) een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap blijkt; een verklaring van inschrijving of, indien een inschrijvingssysteem ontbreekt, een ander bewijs van verblijf in het gastland, van de burger van de Unie of van de onderdaan van het Verenigd Koninkrijk bij wie zij zich in het gastland voegen;
iii) voor echtgenoten of geregistreerde partners: een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap voor het eind van de overgangsperiode blijkt;
iv) voor rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn onder de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn en voor rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn die te hunnen laste zijn, alsmede voor die van de echtgenoot of geregistreerde partner: stukken ter staving dat zij voor het eind van de overgangsperiode verwant waren met burgers van de Unie of onderdanen van het Verenigd Koninkrijk en aan de voorwaarden van Artikel 2, lid 2, onder c) of d), van Richtlijn 2004/38/EG inzake leeftijd of afhankelijkheid voldoen;

(...)”

3.8. Verzoekster diende op 16 december 2021 een aanvraag in voor de status van de begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord in haar hoedanigheid van rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van haar vader, die de Britse nationaliteit heeft. Verzoekster diende aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon en legde hiertoe blijkens de bestreden beslissing volgende stukken neer:

“(...)”

- *Loonfiches van de referentiepersoon voor de maanden 06.2021 - 09.2021*
- *Attest van het OCMW op naam van de referentiepersoon dd. 16.12.2021. waarin wordt vermeld dat de vader geen steun heeft genoten*
- *Attest van het OCMW op naam van T.(...), S.(...) (moeder van betrokkene) dd. 23.12.2021 met de vermelding dat zij geen steun heeft genoten*
- *Attest geen roerende goederen, waarin is opgenomen dat er in het kadaster niets gevonden is dd. 24.12.2021*

- Akte onroerende verklaring dd 24.12.2021
 - Bewijsstuk geen voertuig op naam van betrokkene dd 24.12.2021, met vermelding dat er geen kentekengegevens op de naam van betrokkene zijn geregistreerd
 - Bewijs geldstorting op datum van 12.07.2021 ter waarde van 1500,00 TRY (Turkse munteenheid) van de vader naar betrokkene
 - Attest Turkse Republiek Overheidsdienst van Sociale Zaken dd. 20.12.2021 (origineel attest en vertaling van attest) op naam van betrokkene: aansluiting Sociale Zekerheidskas voor loontrekkenden in de periode van 7.06.2021 tot 30.10.2021. Hierin wordt vermeld dat de aansluiting beëindigd werd vanaf 30.10.2021, wegens beëindiging van contract van bepaalde duur door werknemer (betrokkene). Bovendien vermeldt dit attest dat betrokkene werkloos is sinds 20.12.2021.
- (...)"

3.9. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeerde op basis van de neergelegde stukken dat verzoekster niet had aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst en aangewezen was op de financiële/materiële ondersteuning van de referentiepersoon, waardoor zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/5 van de vreemdelingenwet.

3.10. Verzoekster betoogt in haar synthesesmemorie dat zij allerlei documenten had aangebracht dat zij onvermogen is, waaronder het attest 'geen roerende goederen' en de 'akte van onroerende verklaring', beide van 24 december 2021. Tevens verwijst verzoekster naar het bewijsstuk van 31 augustus 2022 waaruit blijkt dat er geen voertuig op haar naam staat ingeschreven, dat als bijlage bij haar gedinginleidend verzoekschrift werd gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 4).

De Raad stipt vooreerst aan dat het stuk dat zij thans als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (verzoekschrift, bijlage 4) dateert van na de bestreden beslissing, zodat zij de gemachtigde van de staatssecretaris onmogelijk een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek kan aanwrijven doordat hiermee geen rekening zou zijn gehouden. Aangezien dit stuk niet ter beoordeling kon worden voorgelegd, kan de Raad hier evenmin acht op slaan.

Verzoekster beweert voorts dat de "(v)erwerende partij (...) ten onrechte totaal geen rekening (heeft) gehouden" met de attesten. Zij kan worden bijgetreden in zoverre de bestreden beslissing geen specifieke motieven wijdt aan de 'akte van onroerende verklaring' van 24 december 2021. Verzoekster toont evenwel niet aan hoe hieruit kan worden afgeleid dat zij afhankelijk was van de referentiepersoon. Verzoekster verduidelijkt in haar middel niet wat zij precies bedoelt met "*het bewijs inzake niet-betaling van inkomstenbelastingen*". In elk geval kan op grond hiervan evenmin een afhankelijkheidsband aannemelijk maken. Voor het overige blijkt uit de bestreden beslissing dat met de documenten inzake de afwezigheid van onroerende goederen en het bezit van een voertuig wel degelijk rekening werd gehouden. De gemachtigde van de staatssecretaris overwoog dienaangaande het volgende: "*De bewijsstukken ter staving dat betrokkene geen roerende goederen bezit en dat zij geen voertuig op haar naam heeft, doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen dat betrokkene ten laste komt te vallen door haar komst naar België en aldus niet ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. Het is redelijk te stellen dat men ook zonder voertuig en zonder roerende goederen zichzelf in het levensonderhoud kan voorzien.*"

Verzoekster kan dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich enkel zou hebben gefocust op de inschrijving bij de Sociale Zekerheidskas. In de beslissing stipt de verwerende partij enkel aan dat verzoekster "(...) in de periode voorafgaandelijk aan haar komst naar België ingeschreven (bleek) te zijn in de Sociale Zekerheidskas voor loontrekkenden, wat er dus op wijst dat betrokkene inkomen uit arbeid verwierf. Bijkomend blijkt uit het attest van de Overheidsdienst van Sociale Zaken dat betrokkene haar arbeidscontract van bepaalde duur op haar initiatief heeft stopgezet. Met andere woorden, betrokkene werd vrijwillig werkloos voorafgaandelijk aan haar komst naar België. Er valt aldus te stellen dat betrokkene door haar komst naar België ten laste komt te vallen van de referentiepersoon. Dit strookt (niet) met de vereiste dat de afhankelijkheidsrelatie reeds dient te bestaan van in het land van herkomst of origine, zoals vermeld in artikel 18 van het terugtrekkingsakkoord, eerste lid, m, verwijzend naar de voorwaarden gesteld in artikel 2, lid 2, onder c) of d), van Richtlijn 2004/38/EG."

Verzoekster zet thans in haar synthesesmemorie uiteen dat zij een stagecontract had van beperkte duur dat volledig was beëindigd en dat zij éénmalig een uitkering ontving en dat haar vergoeding en de uitkering niet volstonden om in haar levensonderhoud te voorzien. De Raad merkt op dat het stuk dat verzoekster aan haar gedinginleidend verzoekschrift had toegevoegd betreffende haar uitkering (Verzoekschrift,

bijlage 8), 19 augustus 2022 als afgiftedatum vermeldt, waardoor zij niet aannemelijk maakt dat zij dit eerder ter beoordeling aan de gemachtigde van de staatssecretaris had voorgelegd.

Het enkele gegeven dat verzoekster op basis van haar stagevergoeding en uitkering in Turkije slechts over een beperkt inkomen beschikte en bovendien haar stage moest onderbreken omwille van gezondheidsproblemen van haar moeder, vormt geen bewijs voor het feit dat zij in haar land van herkomst daadwerkelijk werd ondersteund door de referentiepersoon in België (cf. HvJ 16 januari 2014, *Flora May Reyes t. Zweden*, nr. C423/12, §§20-22; HvJ 9 januari 2007, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, nr. C-1/05, §§35-37). Er moet concreet worden aangetoond dat er voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst of verblijf een situatie van afhankelijkheid van de referentiepersoon bestond.

Verzoekster beweert in haar synthesesmemorie dat er sprake is van verschillende stortingen vanwege de referentiepersoon. In dit verband voegt verzoekster aan haar gedinginleidend verzoekschrift een overzicht toe van geldstortingen door de heer T. A., dat werd opgesteld door de *Western Union Company* op 11 september 2022 (Verzoekschrift, bijlage 2). Nochtans geeft verzoekster in haar synthesesmemorie te kennen dat zij destijds slechts in het bezit was van één stortingsbewijs. De aanwezige raadvrouw van de verwerende partij stelt ter terechtzitting dat er ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing slechts één stortingsbewijs voorlag. Uit niets blijkt dat het overzicht van 11 september 2022 reeds eerder werd overgemaakt, waardoor dit onmogelijk in de beoordeling kon worden betrokken. Aangezien het om een aanvraagprocedure gaat, komt het aan verzoekster toe om *proprio motu* de nodige stukken aan te reiken. Verzoekster kan niet redelijkerwijs verwachten dat de gemachtigde van de staatssecretaris bijkomende stortingsbewijzen bij haar zou opvragen, zoals zij in haar synthesesmemorie aanvoert.

Volgens verzoekster werd onvoldoende belang gehecht aan haar hoedanigheid als student in haar land van herkomst en het gegeven dat zij is afgestudeerd als architect waardoor zij in staat is werk te vinden en niet zal afhangen van het sociale zekerheidsstelsel. In weerwil van verzoeksters beweringen kan hieruit niet zonder meer worden afgeleid dat zij ‘ten laste’ was van haar vader.

3.11. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van haar vaststellingen te concluderen dat niet afdoende blijkt *“dat betrokkene voorafgaand aan haar komst naar België, voorafgaand aan de verblijfsaanvraag en van in 2020, reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Betrokkene voldoet niet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 47/5 van de wet van 15.12.1980.”*

3.12. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin.

De relatie tussen verzoekster, die ouder is dan 21 jaar, en haar Britse vader dient immers gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen (*‘other than normal emotional ties’*) (cf. EHRM 18 november 2014, *Senchishak v Finland*, § 55). Deze band van afhankelijkheid werd *in casu* niet afdoende aangetoond. Bovendien omvat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, waardoor verzoekster niet aantoonde dat de weigeringsbeslissing zou leiden tot een verbreking van het gezinsleven. In zoverre verzoekster vooruitloopt op de indiening van een nieuwe aanvraag en de houding van de verwerende partij, is haar middel hypothetisch.

3.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 47/5 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke grondslagen of verkeerde juridische overwegingen of behept zou zijn met een motiveringsgebrek. Er blijkt geen onzorgvuldigheid of kennelijk onredelijke besluitvorming. Verzoeker heeft geen schending van het redelijkheids-, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel van de synthesesamenvatting is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN